

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 18.11.1966, sp. zn. 5 Cz 134/66, ECLI:CZ:NS:1966:5.CZ.134.1966.1

Číslo: 27/1967

Právní věta: Předpokladem pro správné rozhodnutí o návrhu podle § 184 písm. a) o. z. a zejména pro závěr, zda organizace potřebuje naléhavě byt pro jiného pracovníka, je objasnění otázky, zda místnost, kterou žalovaný užívá, je bytem ve smyslu § 62 zák. č. 41/1964 Sb.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 18.11.1966

Spisová značka: 5 Cz 134/66

Číslo rozhodnutí: 27

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Byt, Hospodaření s byty

Předpisy: 99/1963 Sb. § 244 40/1964 Sb. § 184 41/1964 Sb. § 62

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 27/1967 sb. rozh.

Předpokladem pro správné rozhodnutí o návrhu podle § 184 písm. a) o. z. a zejména pro závěr, zda organizace potřebuje naléhavě byt pro jiného pracovníka, je objasnění otázky, zda místnost, kterou žalovaný užívá, je bytem ve smyslu § 62 zák. č. 41/1964 Sb.

(Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 11. 1966, [5 Cz 134/66](#).)

Žalobce navrhl, aby bylo zrušeno právo žalovaného užívat byt v budově železniční zastávky v Praze, sestávající z jedné místnosti a částečného příslušenství. K odůvodnění návrhu uvedl, že jde o služební byt, který potřebuje k ubytování jiného pracovníka, když žalovaný již u žalobce nepracuje.

Obvodní soud pro Prahu 4 zrušil právo žalovaného užívat byt v budově železniční zastávky v Praze, sestávající z jedné místnosti a částečného příslušenství, a žalovanému uložil, aby byt vyklidil a předal žalobci v patnáctidenní lhůtě od vykonatelnosti rozhodnutí ONV v Praze 4 o přidělení náhradního bytu nebo náhradního ubytování.

Nejvyšší soud rozhodl ke stížnosti pro porušení zákona podané generálním prokurátorem, že uvedeným rozsudkem byl porušen zákon a tento rozsudek zrušil.

Z odůvodnění:

Z ustanovení § 128 odst. 1 o. s. ř. plyne povinnost soudu, aby se vždy dotázal na stanovisko národního výboru, jde-li o posouzení otázek, které se týkají hospodaření s byty.

Obvodní soud se řídil ustanovením § 128 odst. 1 o. s. ř. toliko potud, že požádal odbor bytového hospodářství ONV v Praze 4 o sdělení stanoviska k projednávané věci; nevyčkal však tohoto stanoviska (které došlo soudu dne

17. 5. 1966) a rozhodl o žalobě bez jeho znalosti.

Zejména neznalost stanoviska národního výboru způsobila, že obvodní soud rozhodoval o žalobě, aniž by byl náležitým způsobem zjistil okolnosti, jež byly pro rozhodnutí soudu významné. Ve svém vyjádření odbor bytového hospodářství ONV v Praze upozorňoval totiž obvodní soud na to, že podle rozhodnutí Národního výboru hlavního města Prahy z roku 1961 není místnost, kterou spolu s částečným příslušenstvím užívá žalovaný v budově železniční zastávky v Praze bytem (a tedy ani služebním bytem); v souvislosti s rozhodnutím Národního výboru hlavního města Prahy o tom, že uvedená místnost není bytem, byl jejímu tehdejšímu uživateli přidělen náhradní byt.

Spolehlivé zjištění charakteru místnosti, kterou spolu s částečným příslušenstvím užívá žalovaný, bylo předpokladem správného rozhodnutí o event. zrušení práva žalovaného užívat tuto místnost. Není-li totiž tato místnost v důsledku rozhodnutí o jejím vyčlenění z bytového fondu bytem ve smyslu § 62 zák. č. 41/1964 Sb. - nedošlo k přeměně nájemního práva žalovaného (pokud vůbec v roce 1963 vzniklo) k 1. 4. 1964 v právo osobního užívání bytu ve smyslu ustanovení § 152 a násl. o. z.; jestliže se v důsledku toho nestal žalovaný subjektem práva osobního užívání bytu, nemohl soud rozhodovat o zrušení tohoto neexistujícího práva žalovaného.

Objasnění otázky, zda místnost, kterou spolu s částečným příslušenstvím užívá žalovaný, je bytem ve smyslu § 62 zák. č. 41/1964 Sb. či nikoli, bylo důležité i pro posouzení další otázky, zda je splněna jedna z podmínek zrušení práva užívání bytu podle ustanovení § 184 písm. a) o. z., záležející v tom, že organizace (žalobce) potřebuje naléhavě byt pro jiného svého pracovníka. Byla-li totiž předmětná místnost vyčleněna z bytového fondu, nemůže ji žalobce použít k ubytování jiného svého pracovníka; případná naléhavá potřeba žalobce by tak byla vyloučena.

Obvodní soud pro Prahu 4, který rozhodl bez zjištění skutečného stavu věci, porušil zákon v ustanoveních § 6, § 120 odst. 1, § 128 odst. 1, § 153 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 184 písm. a) o. z.